

om die in een bundel zonlicht te poseren, was niet afgesproken. Ze had het laten gebeuren; ook toen hij opnieuw haar bibs omvatte om die in de naar zijn inzicht perfecte houding te manoeuvreren. Ze had gezegd dat het meer op pornostandjes leek en dat ze uitslag kreeg van al dat gekriebel van zijn baardje.

“Sorry, Tine, ik zoek de esthetische vormen en rondingen van de vrouw om die zo haarscherp mogelijk te kunnen abstraheren.”

Eenmaal buiten na de sessie drong het pas goed door dat ze feitelijk was aangerand. Ik tilde er niet zo zwaar aan. Tineke was van degelijke, gereformeerde huize, maar Jack had zeker een *dédain* naar vrouwen.

‘t Liep allemaal niet zo lekker, letterlijk ook. De tent van Joop en Nel was in no time een troep waar je kon uitglijden over een gevuld rubbertje. De dag ervoor hadden plensregens ons genoopt enig vertier in de tent te zoeken.

Uiteraard was Joop van alles vergeten en leende bij mij. Lenen? Je moest er altijd naar vragen.

“Heb je het steelpannetje nog? Mijn aansteker, mijn scheerapparaat?”

“O ja, die ligt hier, er ging iets niet goed, sorry.”

Hij drukte me de Remington in de hand en ik constateerde een grote rafelige hap uit het scheerblad. Wat schaapachtig gegrinnik begeleidde de handeling.

Zo was Joop. Dun, pezig, brilletje, puntige kin, licht getint, had de lachers op zijn hand. Die quasi onhandigheid, onaangepastheid, waar je soms zelf de dupe van werd. Aan de bardancing in Loosdrecht stoer rondjes geven en bij sluitingstijd hakkelen dat ie een arme student was en zijn portemonnee thuis op de piano had laten liggen. We pikten het, beter: we moesten erom lachen. De barkeeper en de uitsmijter vonden het minder leuk en deden een klemmend beroep op ons.

“Joop? Die is te dom om bang te zijn”, riep ik en Wim, achter zijn dikke brillenglazen die naarmate de pinten opliepen borrelglazen werden, schoot in z’n vaste alcoholgrijs en galmde met de vuist op de bar: “Die houden we erin.”

Ook Chris bemoeide zich ermee: “Weet je nog Jopie, toen je bril en halve gezicht onder de mayonaise zaten en je de stoeprand niet zag omdat die agent je smoel in je patatje had gedrukt? Ik zag ‘t gebeuren vlak voor het hek, je wás gewaarschuwd.”

“Ja, maar ik had betaald! Ik zei ‘even wachten, agent, mijn patat is eindelijk gearriveerd’ en vroeg beleefd of ie er ook een wilde.”

“Die humor hebben ze niet Jopie! Gearriveerd...?!”

Al die tijd stond Joop achter zijn reflecterende brillenglazen wat zu-
rig in de rondte te grijnzen en half ingehouden te trappelen, omdat hij nu eenmaal nooit stil kon staan en het ondenkbaar was dat hij ooit op een barkruk plaatsnam.

Hij was hels verliefd op Nel en zij op hem. Op Nel had ikzelf een jaartje kansloos mijn zinnen gezet, maar Tineke kwam en ook wij konden hels tekeer gaan. Tot en met hun eindexamen MMS zaten die meiden bij elkaar in de klas. Daar zat ook ene Aafke, die elk jaar met haar ouders en zus naar Anduze ging. Nel was daar vorig jaar geweest, zonder Joop, en was zo enthousiast dat ons vakantiedoel dit jaar snel vaststond – met z’n vieren.

Tine en ik, en meerderen, waren beducht voor Aaf & Nel samen: ze vormden een Siamees duo, hadden hun eigen codes, speelden continu toneel en waren zéér aanwezig en zichzelf. We hielden er rekening mee dat die twee elkaar op de camping wel in de armen vlogen. Echter... ‘Aafke zat in grote ellende met haar vriend en sloeg een jaartje over’, had Nel vorige week laten weten.

Hoofdstuk 1 Avignon

In de Salles des Yeux stond Andre gedurig met zijn bekken tegen de flipperkast te hengsten.

“Hé Drees, lukt het een beetje?”

“Ik kap ermee, Peet, dit kan ik ook thuis doen. Ga je mee naar de bar?”

“Wat doen jullie vanavond?” vroeg ik.

“Wat denk je, het stikt van de lekkere mokkels in de stad, er is son-et-lumiere en een optreden van een of ander populair Frans poppedeintje.”

“O ja? Welk populair poppedeintje precies?”

“Geen idee.”

Daar kwam Jack aandribbelen in een opvallend zijig bloemetjes-hemd, pilsje in de hand.

“Ja ja... we gaan op jacht naar de vrouwtjes, voor het uitkiezen, ze komen allemaal op France Gall af.”

Ineens voegden Nel en Tineke zich bij ons, opgefrist en opge-maakt.

“En op jou Jack. Als ze weten dat jij in de stad bent....! Op jacht naar de vrouwtjes”, stak Tine kordaat van wal, “wie zijn ‘die vrouwtjes’?”

Jack schoot blozend op, proestte het uit, schuim op snor en baardje.

“De vrouwtjes... dat klinkt toch veel beschaafder dan waar de vrouwtjes meestal voor worden uitgemaakt?”